

[Faint handwritten text, possibly a title or header]

[Faint handwritten text, first paragraph]

[Faint handwritten text, second paragraph]

Upphaf
Endurvitun
annars tölur

"Manntrúdafélagid"

Sumarið 1922 fóru þeir Sigurður Nordal prófessor og Táll Þólfsson
austrur í Eyraarkalho, það var laugardegið. Væðid var gott, en
loftid allfyringid of stíjnum gregju, enda hafði rosa tíð gengid
hér í Suðurlandi, þá var alllangt stæid yfir löngdu þeir fé-
lagar, að þeir fengju að sjá Eyraarkalho-brimid í allri sinni
lígn, en brim hafði Sigurður Nordal aldrei séð í öfi sinni.

Að öðru leyti var féid þeirra til þess gætt að stæmta Eyra-
arkalho, Sigurður Nordal með því að flytja þar fyrir festur
"vinnu bjartsýni og svartýni", en Táll Þólfsson til þess að leika
í hljófari, m. ö. o. Þáðin fóru þeir féid þessa til þess að stæmta
Eyraarkalho; sú var etlu þeirra.

Þótt ég væri með þeim félagnum í leidangri þessum og í öndum
þeirra, var það ekki sömum þess, að ég ekki "að gera neinu figuru"
í féldalagi þessu; féid mín með þeim var til þess gætt, að stæmta mér
einnu y engum öðrum, nema þá af vera kynni að þeir félagar hafi
gætt sér einhverjar vonir mín, að ég með undveru minni við brimid
gæti komid því til leidar að það hmadist y ostist við það, að lát
það sjá framman í því líka listamann og snillingu sam þá Sigurður Nor-
dal og Táll Þólfsson. Hver sem tilgangurinn hefur annars orid, þá er
það eitt við, að brimid fók elhent til lét til neins elkar y vord stili
á sér. Sjörum var spagidollettur og enginn anda sath neis stadar að þvi
sinni við hina agilegu, brinnisollu ströndu landsins. Að þessu
leyti y jinnu öðru, sem sidar getur, gæti "svartsýni" þess, sem prófessor
Sigurður Nordal gæddi að mustalsafi sinni í Eyraarkalho. En "gætt"

Tapp
eppis.

109

okkur allir. því hann var ad einhennum öllum og itliti, epta is-
 len skur hundur: Snaralegur, litill, Katur og fjörygr, sigelkandi og
 himur snyrtilegasti, með kringaði röfu og litlu eyru, sem stóðu frá öðrum
 og tröfalans. Rekktotkur var hann ad liti, með lappis hvidar upplýrri
hokla. Vid rannsóknundum hundinum hatti og laft og kom frá i ljósi, ad hann
 var smá eygur, með brinnum litlum i himnum grám augnum. Svo istunglaan
 hundur höfðum vid elbi séð, síðan vid örum born; flósti ad allir adris
 hundar, en vid höfðum síðan séð, öru einhveris hrygglendingur, með lapp-
 andi eyrum lappmaga röfu.

„Geid svo vel! Þú er Kaffið Kornið!“ Kalladi húsfreyjan, en vid öðrum
 erfitt mid ad stíljast vid hundana, einhennu þennan fásíða og fallaga
vin okkur. Rokinn forum vid samt um, og bjuggum til ad dr elts
Kaffið, en svo huggangur vorum vid of þessum hundafundi, ad vid
 gællum þess elts, hvat Kaffið var heitt ad Kalt, sáum elispönnu-
hokurnar, hvar sejda brandið, ostinn, sméid ad hangid ljótis,
 þem huldi vardið svo, ad urri flaut us of. Vid drullum vist ad drei
meit Kaffi ad neytum meins, því hugir okkur og unnadur allur undir
öndum öru bundnar vid hundana, einhennu í ölu öllu hundinum.

Hö. Hann (hundurinn) kafi: ordid þarna til þess, ad vid urðum allir huggangur,
 af ósejanslegri stjórnarseni, óstöðvandi stórgróða brall og þrad þvölgum
þvölgum: Kaffi drygja sméid uppi nalkunskomar þingmálefund,
me sitt lid stórfeldastu frans, far þvölgum, sem vardad get hinn istengur
þjad meins en nalkun annad, ad í lot Kornið hid allra þvölgum: þad get, of
vel til þess var vardad, ordid til þess, ad dýpt all ilaudium þvölgum með
állu, stakkar og tallar allir, atvinnu, þvölgum og stórgro mundi enginn
nefne i nafni þannar; seginlega yrði hvert mannsbarn ilaudium

Eiginlega þessi engar - eða mig líttar - minndur um málið. Það lá
 svo einfalt og ljóst fyrir allum og því var minni vandrúni í að
 ekkert komið upp. Og það var ekki heldur holti við því: Þetta var enginn
 Hédinn, Þingjálfrúna Einar Ólgeirsson, enginn landráð, sveitir
 mót - þingráðgjafi í seidi: Vid atvinnu eðli - og þessum fess heldur eigi -
 að drapa svo mikilvægt einu einu af dauðum hund, f. e. a. s. það láfandi
~~þetta~~ eynu eða lífrlega röf hafi. - Þetta þessi er þessi, ekkert
 ekkert hafi. Hér voru fjálsin innu á milli, nið vísu um
 það, að þingráðið var stór-áhriflegt, staðfast og öruggt.

Það er óhætt að segja það nið, svoona eftir 17-18 ár, sem risaþing-
 tali þetta hafi stund, það var að vera þarna hjá öðrum færimum -
 innum í Hólvík hól, séni í jóni - því minna manni af eðli það a
 mánaðar það var, og mið því að eðli hafi hann verið með áhrifum.

Í þessu vörum sagt um það þetta:

Að stofna hild áhrifum blutafélag. Stofnjalld steyldi eðli uppa.
 Vid einu þess steyldum verda blutafar og hleypu engum á þess þess
 að. Þó voru samir, að einu einu einu (eins og sum lög frá Alþingi nið)
 er hljóði þess:

Hlutafélagið starfshin íslenska hunda, eðli þá upp og selur
 svo djúru verði, að enginn geti hleypu; en þess sem kaupir, stulu
 mega lög frá bændum. Hundarnir sís alladinn einu og hundur
 inn í Hólvík hól, sá, er ljóst er hild á framman.

"Þetta, félagið er frá stofnað! Eignu vid eðli að ljúka upp og þetta
 öðru hafi?"

Sannfyllt í einu hljóði um hild og hójni voru samþykkt.

"Já, en eignu vid eðli að gefa félaginu nafn!"

etla ad leggja drög fyrir fund. Ad þu þessum Kolviðar halosmata heyrðum
 ad Konungi og víðja hans ad gagns hann þangað til við konungi aftur, en
 minnast elskast á þessu félagslofum þangað til. Etti þu ad dragi ekki?"
 Soo stóð aftur hann einu aftur, þal ad við frama og konn við aftur, þessandi
 við ad segjum og sagdi: "Alt í lagi! Ögum afstað!"
 — "Fá, en Karlinn?" sagdi Páll, alv. "syðilagður" af öllum þessum.
 "Karlfi...!" ... Ja, við látum Helius og Þyris hannum!"

Ferdin geth vel. Þellinn stóð ad: Þoru Háeyrahladi. Þess
 hittum við Jóe Vaff. Þaðrum konnum einandi okkar og af urðum
 hann um brúid.

Elskast brinn! Verid þið velkomin! Og þess með konnum minn
 og allt með heimafolk á skemmtunina til yfðar í morgun!
 " — Eignin við ekki ad gera, þó hann heidur. Félagi á þessum hunda félögum
 Snaki, þelker? " sagdi professorinn, "þyð þess þessu svo vel í mön
 okkur. Hann gaf lúid þessa vera madurinn, en mér lét svo á hann, þó
 hann sé ekki há í loftinu, ad hann hafi hafi niðir ad segja og ráði
 hafi niðir. Vid eigum þi von á, ad við fáum samilaga margar áhers-
 endur. Etti hann konn ekki með 20-30, stýkhi, Karlinn, eða
 Karotid vid eigum ad bjóða konnum og konnum hans?"

"Hæ, nei! Elski stulnum vid ver. ad þu," sagdi Páll. "Þu heild ad
 hann geti borgað fyrir sig og þau badi, sjálfur, og það er best ad við
 sjáum til, hvort þau konn."

"Taja," sagdi professorinn og brú þu fyrir einhverjum svartsynis sortabletti í
 andliti hans. "Sjá til hvort þau konn" — "Það er líklega best, en er ekki
 sjálf sagt, ad við gerum hann ad heidur félagi í Mannhunda félagum samt?"

"Já, já, það er sjálf sagt að gær það!" sögðum við hinni og samþyktum.

Gæddi þá professorinn til Jóh. V., laugi höndina í Öxlhaus og sagði:

"Heyrir þér, herra, - ja, það heitir þér annars? - Jóhann."

"Já, alveg rétt! - Einsmitt það! - Egvildi í nafni okkar félaga tilkynna yður, að við höfum samþykkt að gjöra yður heiðursfélaga í Mann-
-leifi knípti Falli professorinn, sem átti í þessum gættum og bókum... nei, ég
meina heiðursfélaga í nýja félaga sem við stofnuðum í dag meðal okkar
friggja, þ. e. a. s. það var sum eigi til flísi náanna, en við bimumst við og
vitum fyrir við. A málminn þess stappa bóklega hundruðum og jafnvel
þúsundum, inn á lands og utan. - Viljið þér ekki þiggja að oss þennan
vegsemdar og eináttvott? - Nafnið sojnum við yður á morgun." -

Jóhann V. krökt í kútt, hentið halfa það sína í loft upp, sátrómadís
loannan og sagði:

"Hva? - Heiðursfélaga í Mann... mann virdingafélaginn? Já, ég þakka
yður fyrir. Þetta er allt of mikill! færi ég..."

"Nei, nei, veitir þér ekki að þér annars, en annars vildi ég leiddu yður
á þér, að félagid heitir ekki mann virdingafélag, manngæðafélag, en niðr
þess komar, ^{nafrú} fótta það að vísu býgi á mann, því mann fylgjumst við verra og...

"Já, ekki' ekki það!" sagði Jóhann. Egvildi þá ekki hveij í ein mann ef
þið erud það ekki, svoona líka..."

"Já, það er alveg rétt, Jóhann minn, við erum menn en engir gúðir, þó..."

"Já, ekki veitir ég ni það", sagði Jóhann. Þið erud þó altyf..."

"Já, elppum þér, en hver er gisti húsid herra?"

"Gisti húsid? Hótelid? - Það er herra vesturfrá; ég skal ganga með
ykkum og tala við hana stundum. Egvildi þá hana vel. Það er allra..."

"Nei, þess þarf ekki! Við gætum komið okkur sjálfum í framförum."

Víð spurdum dýrsvörðinn hvort hann leggjti elki við fjöt menis.

"Eg veit elki," sagði hann. Eitthvad hann, en það er allir í mó í dag!

Í mó? — Skylði Jóhann V. hafa farið í mó?

"Já, en heyrir þú, dýrsvörður! Hafid þú elki séð hann Jóhann hénna?"

Hvada Jóhann? Já, þessi maður, þanna í grás þessum heitir Jóhann. Erud þú í spyrju um hann?

"Vei, við erum í spyrju um hann Jóhann Vaff!"

"Vei, hann? Hann fór í morgun með allt sitt fólk yfir mó!"

"Yfir mó?! Já, bólvadur! Eg meina elki Jóhann, heldur mér."

Svo vitum við okkur í fundarsalinn og mátti þó segja að "mátulega margir heyrdu til", þó mér hlekkur við okkur allir yfir Jóhann og móinn, og á sköndum sjálfa okkur fyrir fljóttid, að hafa gert Jóhann að heidursfélaga í Mannhundafélaginu!

Þeir Páll og prófessorinn sögdu hvor um sig og báðir í einu: Eg get elki gagna gert hér í dag. Mér er ómöglegt að segja neitt orð af viki... Og ég get elki gert einn nokk viltlaus...

Elki á tala um, nema elki Jóhann er Mannhundafélaginn; annars höfum við enga möguleika til þess að gera neitt!...

"Já, ég legg til að Jóhann Vaff sé elkin í Mannhundafélaginu. Athvöð! Þú getur athvöð með, en móathvöð!"

Þeir létu þeim Páli og prófessorinum svo að þeir skáru gata gert eitthvad. Hafuðin var fullkomuð; adenis var eftir

„ad Roma Cademi“ til Jóhannus sjálfs um þetta. Það vildi enginn
akkað gera. Evi var fyrir litningis megi og viðvil.

Jó, en Jóhann stendur í þeirri meiningu, að hann sé heidursmed-
limur í einhverju félagi, sem hann að vissu veit ekki hvað er
eða heitið. Við verðum að láta hann vita það áður en við förum
af Þakkannu, að hann hafi verið velkomin í félaginu.

Hann er von þolla legginnar um þetta, en svo fór í lykturnu, að
við förum af Þakkannu, á þessu að sjá Jóhann Vaffa þessa hann
að því sinni.

Þessum sölu fjóttán manna, Karlar og Kerlingar og þeir Stálar
að aukin, fór allir áttu vora í nó.

Við komum ekki á Hólinu í heimleiddum og vorum eiginlega
heltir við alla hundastöðun, hefði sji svo til bónd að mánuvi áðars
fór Páll Lólfsson norður í þínu avasus og þu til þess að halda frá Rejón-
leiku. Þessi hann var þá stóð í spaddlungu og allri Páll að taka
hann með sér norður. Hann var þá einn sinni lítla fyrstu áfangann,
vafur í þingvöð og erindum við professurum og þá hannu, að fylgi
hannu þangað.

Þegar í þingvöð kom samur við hund einn og þessu okkur samur
um að stela hundinum í þá land, að taka hann og „stí“ fyrri til
myndatöku með hundinum í fanginu og fór hann við allri, professurum,
Páll og þá á samur hund þessum á mynd þeirri og fylgi þá með.

En sá galli er í, að þessi hundur er elsti af íotunum þessu. Hann er með
lafandi eyru og línulega röfu og þá semilaga af dæmdu hundum þessu. En
myndin í að vera til minningar um það, að hann hunda félagid var stofnað

til þess, að halda minningu þeirri við lýði. Þurfti einhverjum hund.

Að rétta lagi hefti Jóhann Vaff átt að vera í myndinni og við heftinu semilögu heft hann hafur minnnum notlura veluppheldna möttrullu, og við heftinu náði hann í Þalþámannu áður en við fórum frá. Hins vegar var fyrir litning olíu og grænja í gæd Jóhann Vaff svo mikill að við hljóm olíu sála að hafa ekkert náð til hans heldur þess. Þannig kynja hundur er við hvítt hunda átt að ná í þingvaldum. Hann, þessi hundur, sýnir séi engu síður en stótt Jóhann Vaff hefti vandi frá.

Ögretu þetta erin var svo sýnir þess frá upphafi til enda:
 Eftir þessu, engin ángja og engin Jóhann Vaff! Ad einu
 sveiðari manna hunda félagsins: Jóhann Vaff til endurminningar um
 föfend alla.